

jo den, at vore Herregaardes Indehavere ikke bo paa selve Gaardene, men leve deres Liv ved Badesteder enten i Ind- eller Udlandet og overlade til en Forpagter, en Forvalter eller en befuldmægtiget at styre Gaarden, og disse Folk have Interesse i, at drage den størst mulige Nytte af den Arbejdskraft, som findes paa Gaarden og vise aldeles ingen Interesse — i alt Fald er det sjældent — over for de Folk, som arbejde paa Gaarden.

Men dernæst vendte det ærede Medlem for Sakskjøbing sig mod mig og mit Parti med en Anklage eller en Anke over, at vi ikke søgte at faa Arbejderne til at aflade fra den Unode at svire deres Penge bort. Det ærede Medlem oplæste, saa vidt jeg forstod ham, en Liste over en Række af Arbejdere, der havde gjort sig skyldige i Vold, Uterlighed, Overlast over for Hustru og Børn. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem har denne Liste, men det vilde selvfølgelig heller ikke være mig nogen vanskelig Sag at faa fat paa en Liste, hvorefter en Kammerherre, en Hofjægermester, en Kammerjunker og forskellige Folk, tilhørende Overklassen, havde gjort sig skyldig i et eller andet. Imidlertid viser det jo aldeles intet. Men maa jeg ikke netop i Anledning af den Liste, som blev nævnt, sige til det ærede Medlem for Sakskjøbing, at Arbejderklassen rekrutteres, foruden af Folk af Arbejderklassen selv, af Folk fra de øvrige Samfundsklasser. Hvad der er af dårlige Elementer og forulykkede Eksistenser fra Overklassen og Middelklassen siver ned til os, skulle vi bære Ansvar for. Hvad de bedrive af galt og dumt hæfter Arbejderklassen for. Naar Strejkebrydere i Snesevis, ja i hundredevis mange Gange lokkes ind til Byerne for at optage Arbejde, som de organiserede Arbejdere have nedlagt, og blive der inde, lave Sjøv og falde i Politiets Klør, er det Arbejderklassen, der bærer Ansvar for, skønt de Folk i Reglen slet intet have med Organisationer at gøre. Men det ærede Medlem fra Sakskjøbing maa ikke have vidst, at den socialdemokratiske Presse, til hvilken han særlig henvendte sig, Gang efter Gang har været ude med en Appel til Arbejderne i Retning af at aflade med at nyde berusende Drikke, og at gøre deres bedste for at skabe sig Respekt i deres egen Klasse.

Nu siger det ærede Medlem, at han tror, at i det Øjeblik Arbejderklassen bliver mere ædruelig, vil den erhverve andre Samfundsklassers Sympati og Respekt. Det tror jeg slet ikke. Jeg tror ikke, at om hele den danske Arbejder-

klasse var afholdende, den af den Grund vilde komme til at besidde mere Sympati hos andre Klasser. Stillingen er jo den, at, til Trods for at Arbejderklassen er gaaet fremad i Ædruelighed, har den ikke derfor vundet i Sympati hos de andre Klasser. Anklagerne mod Arbejderklassen ere vedblevne og ville vedblive, fordi de andre Samfundsklasser, i alt Fald en stor Del af de Folk, som høre til de andre Samfundsklasser, betragte Arbejderklassens Bevægelser som rettede imod dem og som fjendtlige mod deres Interesser. Men hvor meget der end kan reste — og der er selvfølgelig meget, der mangler i god Tone hos Arbejderklassen som hos alle andre — gælder det dog, at der er ingen Klasse, hvor Ædruelighedsbestrebelseerne have vundet saa stor Tilslutning som i Arbejderklassen. Ville ærede Medlemmer tage for sig Medlemsbøger og Protokoller for vore Afholdsforeninger og Good-Templar-Loger — hvem finde De der? Finde De Medlemmer af Kongehuset, af Generalstaben, af det afgangne Bispeaad, af Præstestanden — der er enkelte af disse — finde De Lensbesiddere, Grever eller Baroner, alle dem, som til daglig have saa travlt med Arbejdernes Snaps og med at kritisere og anklage Arbejderne? Hvor ere de henne, naar det gælder om at være med i det praktiske Arbejde inden for Afholdsbevægelsen? De ere borte. Man finder nogle faa Lærere, en Del Gaardmænd, en Mængde Husmænd, en Masse Indsiddere og en hel Bunke By- og Landarbejdere. Det er Stillingen. Og Ædrueligheden har ikke alene vundet ind blandt de Folk, som ere Afholdsmænd, men den har vundet ind blandt Arbejdere, der staa uden for Afholdsbevægelsen. Stillingen er faktisk den, at medens Afholdsbevægelsen vinder mere og mere Indgang blandt Arbejderne, vinder Drukkenskabens større og større Udbredelse i Bourgeoisiet og Overklassen. Jeg minder her om, hvad en bekendt Journalist, Cavling, ved „Politiken“ har skrevet vedrørende disse Forhold. Han omtaler Drikkeriet blandt Bourgeoisiet og anfører, hvorledes det er almindeligt ved Middagsselskaber at byde paa stærke Drikke. Han skriver: „Vil man vide, hvad Damerne i den besiddende københavnske Middelstand drikker, skal man en Aften gaa i Tivoli og iagttage Bordene ved Basaren og foran Hornorkestret, eller man skal ud ad Natten sætte sig paa Wivels Terrasse eller „Sommerlyst“ paa Frederiksberg. I disse Omgivelser vil man hurtig gøre den Erfaring, at Lighedsprincippet i Henseende